

Αἴφνης ὁμως χεῖρ στιβαρὰ ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τῆς Φελιτσιτάς καὶ τὴν ἔσυρε πλησίον τοῦ φερέτρου· τὸ παραπέτασμα παρεμερίσθη καὶ ὅποια φρίκη! ὅ,τι εἶδεν ἡ Φελιτσιτά δὲν ἦτο ἀχυρίνον ἀνδρείκελλον· οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἠτένισαν τὴν ὠχρὰν ὄψιν νεκροῦ ἐνδεδυμένου ἑλβετικῆν στολὴν· Ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματος, ἐμπεπηγμένον ἔχον ἐγχειρίδιον καὶ πλέον ἐν τῷ θερμῷ εἰσέτι αἵματι τοῦ ἀπέκειτο τὸ ὠχρὸν πτώμα τοῦ λοχαγοῦ Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ.

— Ἀγάπα τον τώρα ἄνθ' ἑλγης, τῆ ἐσύρριξε πλήρης μίσους ὁ προσωπιδοφόρος, ὅστις ἦτο ὁ Ἀντωνίνος.

Ἐκτὸς ἐαυτῆς ἡ Φελιτσιτά ἐξέπεμψε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος. Ὁ δὲ λαὸς ἐν ἀλαλαγμῷ ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ:

— Εἰς τὰ ὄπλα! εἰς τὰ ὄπλα!

[Ἐπεται τὸ τέλος].

A. Δ. X.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Διήγημα

[Τέλος]

Ἦτο ὠραία φιλολογικὴ ἀλληλογραφία ἡ Πηνελόπη ἐτέρπετο πολὺ. Ἀντὶ τῆς ἡλασσον τὰς σκέψεις των ἀφελέστατα... ἐκεῖνη δὲν ἔγραφε πλέον διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Κωνσταντίνον... ἔγραφε διὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς χαριστάτας ἐπιστολάς τοῦ καλοῦ τῆς φίλου, ὡς ὠνόμαζε τὸν κύριον Γεώργιον.

— Νομίζω, μοῦ ἔλεγεν ἐνίοτε, ὅτι διαβάζω συνέχειαν κἀνεὸς μυθιστορήματος, ὅταν πέρνω τοῦ Γεώργου τὰ γράμματα. Μοῦ φαίνεται πρόσωπον ἰδανικόν· ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα νὰ τὸν γνωρίσω... Μοῦ φαίνεται πῶς ἂν μάθῃ τὸ ἀληθινὸν ὄνομά μου, — τοῦ ἔγραψα μὲ ξένον ὄνομα — ἂν ἔλθῃ ἐδῶ καὶ τὸν γνωρίσω... θὰ χάσῃ τὸ αἰθερίον τῆς μέρος ἡ σχέσις μας. Ἐξήκολούθει νὰ προσεύχεται ὅταν ἡ τρικυμία ἔδερε τὰς γείτονας κυπαρίσσους, καὶ νὰ κλαίῃ, ὅσας ἡκούε ναυάγια — ὁ Κωνσταντίνος ἠγάπα τὰ ταξείδια — Ἐνίοτε ἔλεγε πικρῶς: — Ὅταν ἔλθῃ ὁ Κωνσταντίνος πόσους νέους ἔρωτας θὰ ἔχῃ νὰ μᾶς περιγράψῃ... μὲ πόσας νέας κεφαλὰς θὰ στολίσῃ τὸ λεύκωμά του!! Αὐτὰ ἀπεδείκνυον ὅτι δὲν ἐλησμονήθη ὁ Κωνσταντίνος. Μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπε:

— Δὲν θὰ γράψω πλέον πρὸς τὸν Γεώργου.

— Διατί;

— Διότι εἶνε τρέλα νὰ τοῦ γράψω. Δὲν εἶνε φρόνιμον μία νέα νὰ γράφῃ πρὸς νὰ νέον, ἔστω καὶ ἐπιστολάς, ὅποια ἦσαν αἱ ἰδικαὶ μου.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν;

— Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος.

— Εἶχε τὴν τόλμην;

— Ναί. Δὲν μοῦ τὸ εἶπε μὲν, ἀλλὰ μοῦ τὸ ὑπέδειξε. Φαντάσου, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του νὰ γράφῃ: «Σὲ ἀσπάζομαι». Δὲν εἶνε ἀπέβεια; μὲ νομίζει βεβαίως κόρην δεχομένην φιλήματα... Ἡ φωνὴ τῆς ἦτο ὑπόκωφος... ἐφαίνετο μόλις πνίγουσα τὰ δάκρυά της. — Δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἠθικὴ βάσανος, παρὰ νὰ αἰσθανθῇ κἀνεὶς τὴν ἀξιοπρέπειάν του προσβαλλομένην ἀπὸ πρόσωπον φιλικόν.

Αἱ παρατηρήσεις τῆς ἦσαν ὀρθαὶ καὶ δὲν εἰμπορέσα νὰ τῆς εἴπω τίποτε. Ἦμην ὁμως βεβαίως, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἔγραφε τίποτε. Εἶχε σιδηρὰν θέλησιν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν συνήντησα εἰς τὸν περίπατον· ἦτο ἀδύνατος πολὺ, διότι ἀπὸ μηνὸς ὑπέφερε.

— Τοῦ ἔγραψα... μοῦ εἶπε.

— Σὺ τοῦ ἔγραψες;

— Μὴ μ' ἐπιπλήξῃς. Ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτο ἡ παρηγοριὰ μου. Τοῦ ἔγραψα τοὺς πόνους μου καὶ μὲ παρηγοροῦσε... τῶρα ὅτ' ἀτελευταῖα δὲν ἐνόμιζα πλέον τὰς ἐπιστολάς του συνέχειαν μυθιστορήματος... ἀλλὰ ἐπιστολάς ἀγαπητὰς καὶ πολυτίμους. Διέπραξα πολλὰ σφάλματα· καὶ τὸ σπουδαιότερον ἔμαθε τὸ ὄνομά μου... καὶ ὁμως τοῦ γράφω.

— Τί τοῦ ἔγραψες;

— Ὅτι δὲν θὰ τοῦ γράψω πλέον.

— Μὰ αὐτὰ εἶνε ἀσυμβίβαστα πράγματα.

— Ἐπρεπεν ἐπὶ τέλους νὰ τοῦ γράψω.

Ἄν καθὼς γράφῃ ἔλθῃ στὴν Κωνσταντινούπολιν, θὰ φύγω... θὰ ὑπάγω νὰ μείνω πλησίον τῶν συγγενῶν μου εἰς τὴν Ἀνατολήν... εἶμαι ἀδύνατος καὶ θὰ μὲ ὠφελήσῃ ἓνα ταξίδι. Βλέπεις ἔχω ἰσχυρὰν θέλησιν... σὲ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ τοῦ γράψω πλέον. Ἐνθυμεῖσαι τὸν ἄλλον ὄρκον ποῦ ἔκαμα;

— Ναί... ποτέ... ποτέ... νὰ μὴ ἀγαπήσῃς. Ἄ... νὰ σοῦ πῶ, Πηνελόπη...

— Λέγε...

— Μήπως φοβεῖσαι διὰ τὸν ὄρκον σου αὐτόν;

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Μήπως εὐρίσκῃς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Γεώργου ἐπιφοβὸν διὰ τὸν ὄρκον σου;

— Ὅχι... ἀλλὰ...

Ἐφθάσαμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ταξειμίου... ἐγὼ θὰ ἔμβαινα εἰς αὐτόν, ἐνῶ ἐκεῖνη, ἐπήγαινε στὸ Φερῆ-κιοῦ, διὰ νὰ θυμᾶσῃ τὸ ἐκκλησάκι τῆς οἰκογενείας Στεφάνοβιχ... ὥστε ἀπεχωρίσθημεν.

Ἐκτοτε ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τοῦ γράψῃ — ἐδόθησαν περιστάσεις, αἱ ὅποια ἀπαιτοῦσαν ἴλας λέξεις ἐκ μέρους της — προτίμησε νὰ φανῇ ἀγενής, παρὰ νὰ γράψῃ. Ἐως τῶρα δὲν ἠξέυρω τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν της καλὰ-καλὰ... καὶ τὸ αἴτιον τῆ διακοπῆς τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς οὔτε ἡ ἴδια τὸ γνωρίζει. Ὅπως δὴποτε... ἔπραξε φρονίμως· αὐτὸ κἀνεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ... καὶ ὁ ἴδιος πιστεύω ὅτι θὰ τὸ ἐνόησε.

Τὸ καλοκαίρι ἡ Πηνελόπη ἐταξείδευσε μετὰ τῆς μητρὸς της. Δὲν ἠξέυρω ὁμως

ἂν ὁ καλλιτέχνης ἐπεσκέφθῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Καὶ ὁμως ἡ σχέσις μου μὲ τὸν Γεώργου ἦτο αἰθερία, ἀγνωσάτη, μοῦ ἔλεγεν ἡ Πηνελόπη, μὲ ὅλως διόλου σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον ὕψος, χαίρω δὲ πολὺ, διότι δὲν ἐγνωρίσθημεν. Φυλάττω μετ' εὐλαβοῦς ἀγάπης τὰς ἐπιστολάς του καὶ πιστεύω νὰ μὴ ἔκαυσε καὶ ἐκεῖνος τὰς ἰδικὰς μου. Ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι, αἰτία τῆς πολυτίμου δι' ἐμὲ αὐτῆς ἀλληλογραφίας ἦτο ἡ ἐκδίκησις!!

Μίαν ἡμέραν μοῦ ἔστειλε ἔχνη χάρτινα γιὰ ἓνα ἐκνωφόρι. Ἦσαν εἰς ἐφημερίδα τυλιγμένα... τὰ ἤνοιξα καὶ ἀμέσως τὸ ὄνομα Γεώργιος Δήμου ἐκτύπησε στὰ μάτια μου.

Ἐὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοὺς γάμους τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κυρίου Γεωργίου Δήμου, μετὰ τῆς χαριτοβούτου δεσποινίδος Βασιλικῆς Ἰωαννίδου. Τοῖς νεονύμφουσι εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ πᾶν θυμῆρες.

Τὸ ἐσπέρας ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πηνελόπης, ἐφοροῦσε ποδῖὰ τοῦ μαγειρείου καὶ ἔψηνε γλυκὸ.

Ἐἶδες τίποτε στὴν ἐφημερίδα ποῦ μοῦ ἔστειλες; τῆς εἶπα.

— Ναί, ἀμέσως πῆγα ἐδῶ στὴν ἐκκλησία τῆς ἀγίας Τριάδος καὶ ἔκαμα τὴν προσευχή μου διὰ τὴν εὐτυχίαν των. Ἄχ, Ἀννέτα μου, εἶνε τόσον ἀδύνατος τὸ μέλλον... ἐγὼ, καθὼς ἔξυρῆς, ἐπικαλοῦμαι πάντοτε τὸν Θεὸν εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, Ἀννέτα μου, τί ὑπερήφανος ποῦ εἶμαι... ἡ εὐτυχία τοῦ εὐγενοῦς καλλιτέχνου εἶνε καὶ ἴλας ἐργὸν ἰδικόν μου.

— Ἰδικόν σου;

— Ναί... Ἄν δὲν διέκοπτα τὴν ἀλληλογραφίαν... ἂν συγγατένευον νὰ γνωρισθῶμεν καὶ τέλος, ἂν διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου, δὲν κατῴρθονα νὰ πληροφορηθῇ, ὅτι αἰτία τῆς γνωριμίας μας ὄλης, ἡ ὅποια εἶχεν ἐξωτερικὸν τόσῳ χαριτωμένον, ἦτο ποταπὴ καὶ ἄλογος ἐκδίκησις... ποῖός ἔξυρῃ τί θὰ συνέβαινε...

— Πῶς κατῴρθωσες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Μὲ ἀπλοῦστατον μέσον, τὸ ὅποιον ὁμως δὲν θὰ μάθῃ ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ἐκεῖνου. Δὲν εὐρίσκεις λοιπὸν ὅτι εἰργάσθην καὶ ἐγὼ διὰ τὴν εὐτυχίαν του; Τῶρα ἔλα νὰ φάγῃς καὶ σὺ ἀπὸ τὸ γλυκὸ ποῦ ἔψησα διὰ νὰ εὐχηθῆς τοὺς ἀγαπητούς μου νεονύμφους.

Εἶχε πραγματικῶς τὴν ἡρεμον ἔκφρασιν ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου προσνηχῆθη. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἦτο ὠραῖον, ἀλλ' ἐξέφραζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὐρανίαν ἀγαθότητα.

Οἱ ἀκροαταὶ τοῦ «Παραμυθιοῦ τῆς Ἀννέτας», ὅσοι δὲν ἀπεκοιμήθησαν ἀπὸ τὸν πολὺν ἐνθουσιασμόν, ἐλησμονήσαν νὰ ἐρωτήσουν τί ἀπέγεινεν ἡ Πηνελόπη!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ